

WYROBY KOSMETYCZNE I PERFUMERYJNE	N O R M A B R A N Ź O W A	BN-86
	Wyroby kosmetyczne i perfumeryjne Lakier do włosów Oznaczanie suchej pozostałości	6145-24/08
		Zamiast BN-73/6145-24/08
		Grupa katalogowa 1416

BN-86/6145-24/08 (idt CT CЭB 4158-83)

PRZEDMOWA

Niniejsza norma jest wprowadzeniem do norm krajowych normy międzynarodowej CT CЭB 4158-83 pt: „Lakier do włosów. Oznaczanie suchej pozostałości“ zatwierdzonej na 53 posiedzeniu Stałej Komisji Normalizacyjnej RWPG w Moskwie w marcu 1983 r. Wprowadzone niewielkie zmiany redakcyjne w celu dostosowania układu normy do obowiązującej w Polsce PN-82/N-02007 nie zmieniają merytorycznej treści normy i należy ją traktować jako identyczną z normą CT CЭB 4158-83.

Przedmowa oraz informacje dodatkowe stanowią uzupełnienie treści normy międzynarodowej CT CЭB 4158-83.

1. Przedmiot arkusza normy. Przedmiotem arkusza jest metoda oznaczania zawartości suchej pozostałości w lakierach do włosów pakowanych w sposób tradycyjny (opakowania beciśnieniowe) oraz w opakowaniach aerozolowych (ciśnieniowych).

2. Zasada metody. Oznaczanie polega na odparowaniu, a następnie wysuszeniu do stałej masy próbki badanego lakieru do włosów.

3. Aparatura i przyrządy

- a) Łaźnia wodna.
- b) Suszarka laboratoryjna z termoregulatorem.
- c) Waga analityczna o dokładności ważenia nie mniej niż 0,001 g.
- d) Eksykator z chlorkiem wapniowym lub żelem krzemionkowym.
- e) Główna rozpylająca z umocowaną na dyszce elastyczną rurką polietylenową o długości około 200 mm.
- f) Kolba stożkowa pojemności 100 ml z szeroką szyjką.
- g) Parownica porcelanowa lub kwarcowa średnicy 75 ± 1 mm i wysokości 30 ± 2 mm.

4. Wykonanie oznaczania

a) Lakier w opakowaniach aerozolowych. Na dyszkę rozpylającą założyć elastyczną rurkę polietylenową

o długości około 200 mm lub, jeżeli jest to niemożliwe, należy wymienić całą główkę rozpylającą na główkę wg p. 3 e). Następnie naciskając na główkę wypuścić niewielką ilość lakieru z pojemnika i zważyć go wraz z główką rozpylającą z dokładnością do 0,001 g. Koniec rurki polietylenowej wprowadzić przez otwór w korku do kolby stożkowej uprzednio wysuszonej do stałej masy w temperaturze 105°C i zważonej z dokładnością do 0,001 g. Następnie, naciskając ostrożnie na główkę rozpylającą, pobrać z pojemnika około 10 g próbkę lakieru. Po pobraniu próbki zważyć ponownie pojemnik aerozolowy z dokładnością do 0,001 g i z różnicy obliczyć masę badanej próbki lakieru.

Następnie zawartość kolby stożkowej odparować do sucha na łaźni wodnej, po czym suszyć ją w suszarce w temperaturze 105°C w ciągu 1 h i po ochłodzeniu w eksykatorze zważyć. Suszenie i ważenie prowadzić do momentu, gdy różnica pomiędzy dwoma kolejnymi ważeniami nie będzie większa niż 0,005 g.

b) Lakier w opakowaniach tradycyjnych. Do parownicy uprzednio wysuszonej do stałej masy w temperaturze 105°C odważyć około 10 g próbkę lakieru z dokładnością do 0,001 g. Następnie zawartość parownicy odparować do sucha na łaźni wodnej, po czym suszyć i ważyć jak w poz. a).

Zgłoszona przez Instytut Chemii Przemysłowej
Ustanowiona przez Dyrektora Instytutu Chemii Przemysłowej dnia 22 stycznia 1986 r.
jako norma obowiązująca od dnia 1 października 1986 r.
(Dz. Norm. i Miar nr 4/1986 poz. 10)

5. Obliczanie wyniku oznaczania. Zawartość suchej pozostałości w lakierze do włosów (X) obliczyć w procentach (m/m) wg wzoru

$$X = \frac{m_1 \cdot 100}{m}$$

w którym:

m_1 — masa suchej pozostałości, g,

m — masa próbki badanego lakieru, g.

6. Wynik końcowy oznaczania. Za wynik oznaczania należy przyjąć średnią arytmetyczną wyników co najmniej dwóch oznaczeń różniących się między sobą nie więcej niż 0,5% wielkości bezwzględnej.

K O N I E C

INFORMACJE DODATKOWE

1. Instytucja opracowująca normę — Instytut Chemii Przemysłowej, Warszawa.

2. Istotne zmiany w stosunku do BN-73/6145-24/08

a) podano sposób wykonania oznaczania dla lakierów w opakowaniach aerozolowych,

b) wprowadzono sposób oznaczania jednostek miar zgodny z wytycznymi PN-81/C-01055.

3. Normy międzynarodowe

RWPG CT CЭB 4158-83 Лаки для волос. Метод определения сухого остатка — norma identyczna z niewielkimi zmianami redakcyjnymi.

4. Autor projektu normy — dr Lechosław Boliński — Instytut Chemii Przemysłowej, Warszawa.